

Sygn. akt II KK 442/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Krzysztof Cesarz
SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **M.B.C.**
skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu
narkomanii i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 18 września 2019 r.,
kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt V K (...),

1. uchyla wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...), w zaskarżonej części oraz pkt III wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt V K (...) w przedmiocie umorzenia postępowania w

zakresie dotyczącym orzekania o przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa i w tej części przekazuje sprawę M.B.C. temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania,

2. zasądza od Skarbu Państwa kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT, na rzecz adw. W.W. tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego M.B.C. wykonywaną w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 października 2009 r., sygn. akt V K (...), M.B.C. został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. oraz skazany za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki za równoważną kwocie 100 złotych, a także za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jako karę łączną Sąd *meriti* wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł częściowy przepadek korzyści majątkowej osiągniętej przez M.B.C. w wysokości 3 247 050 zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych między innymi przez prokuratora (który kwestionował także orzeczenie o karze, ale tylko w zakresie nieorzeczenia nawiązki na cele związane z przeciwdziałaniem narkomanii - t. LI; k. 10013-10037) oraz obrońcę oskarżonego i samego oskarżonego (którzy kwestionowali wysokość orzeczonego przepadku korzyści majątkowej - t. LII; k. 10355-10356; t. LIII; k. 10376 - 10377), Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 listopada 2010 r., sygn. akt II AKa (...), uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu M.B.C. w pkt I aktu oskarżenia z art. 258 § 1 k.k. oraz w zakresie orzeczonego na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z

art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.. W pozostałej części - w stosunku do M.B.C., dokonał zmiany wyroku przez modyfikacje w zakresie opisu czynu zakwalifikowanego z art. 56 ust. 1 i 3 i innych z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (t. LV; k. - 11184-11194).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt V K 68/11:

- w granicach czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia, uznał M.B.C. za winnego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to skazał go przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 4 k.k. na karę 250 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;
- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu M.B.C. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie i karę grzywny uznał za wykonaną w całości;
- na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. umorzył postępowanie w części dotyczącej orzeczenia przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 października 2009 r. o sygn. akt V K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 listopada 2010 r., sygn. akt II AKa (...) w związku z czynem zakwalifikowanym na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k..

Powyższy wyrok, między innymi w części dotyczącej rozstrzygnięcia o przepadku korzyści majątkowej osiągniętej przez M.B.C., został zaskarżony apelacją prokuratora, w której postawiono zarzut obrazu przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 107 § 6 k.k., przez uznanie, że wobec M.B.C. nastąpiło zatarcie skazania, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego umorzenia - na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. - postępowania w części dotyczącej orzeczenia o przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przez M.B.C., podczas gdy zgodnie z przepisem art. 107 § 6 k.k. - jeżeli orzeczono środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny - zatarcie

skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem jego wykonania.

Podnosząc taki zarzut prokurator wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 13 listopada 2017 r., oskarżyciel publiczny poparł apelację prokuratora, skorygował jednak sformułowany w niej zarzut podnosząc, iż powinien on obejmować przepis art. 76 § 2 k.k., a nie jak wskazano art. 107 § 6 k.k. oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku – w stosunku do oskarżonego M.B.C. - i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...), zaskarżony wyrok - w stosunku do oskarżonego M.B.C. - utrzymał w mocy.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd odwoławczy podniósł, że zakres rozpoznania Sądu *meriti* w stosunku do M. C. odnośnie przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 18 § 3 k.k. zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. sprowadzał się jedynie do kwestii dotyczącej orzeczenia przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia tego przestępstwa, ponieważ oskarżony za ten czyn został już prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 października 2009 r. o sygn. akt V K (...), co wywołało stan tzw. prawomocności horyzontalnej orzeczenia, czyli wyrok stał się prawomocny w zakresie rozstrzygnięcia o winie i karze, a do rozstrzygnięcia pozostała jedynie kwestia przepadku korzyści majątkowej. Skazanie w zakresie winy i kary uległo jednak zatarciu z mocy prawa, gdyż minął okres próby na jaki zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu oraz kolejne 6 miesięcy, a Sąd nie zarządził w tym czasie jej wykonania. Ponadto, została wykonana w całości kara grzywny. W takiej sytuacji – zdaniem sądu odwoławczego – nie było już możliwe orzeczenie wobec oskarżonego przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia tego przestępstwa.

Jak podkreślił Sąd Apelacyjny, warunkiem koniecznym orzeczenia wobec sprawcy środka w postaci przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia

przestępstwa, jest przypisanie sprawcy przestępstwa w warunkach umożliwiających zastosowanie tego środka. Spełnienie tego warunku w stosunku do oskarżonego - wobec zatarcia skazania - nie było już możliwe. Zatarcie skazania wywołuje bowiem skutki we wszystkich sferach, w których określone następstwa wywoływało skazanie. Nie można zatem - od chwili, gdy zatarcie skazania nastąpiło wobec takiej osoby wyciągać konsekwencji prawnych i stosować ograniczeń, które prawo łączy z faktem uprzedniego skazania. Natomiast co do samego zarzutu naruszenia art. 107 § 6 k.k. Sąd *ad quem* podniósł, że *de facto* środek przepadku korzyści majątkowej nie został prawomocnie orzeczony w tej sprawie, *ergo* nie miało to żadnego wpływu na zatarcie skazania (t. LVX; k. 13150-13152).

Obecnie, kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt V K (...), wniósł Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny. Autor kasacji zaskarżył wymieniony wyrok na niekorzyść oskarżonego M.B.C. w zakresie dotyczącym utrzymania w mocy rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania w części dotyczącej orzeczenia o przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego M.B.C. wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 października 2009 r. sygn. akt V K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 listopada 2010 r., sygn. akt II AKa (...).

Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Apelacyjny w (...) rzetelnej kontroli odwoławczej, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego, bo wydanego z rażącą obrazą art. 76 § 1 k.k. - wyroku Sądu Okręgowego w W. , umarzającego postępowanie w części dotyczącej orzeczenia przepadku korzyści majątkowej z uwagi na zatarcie skazania M.B.C. prawomocnym, w zakresie rozstrzygnięcia o winie i karze, wyrokiem tego Sądu z dnia 21 października 2009 r., sygn. akt V K (...), podczas gdy *in concreto* postępowanie nie zostało prawomocnie zakończone w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, co wykluczało możliwość zatarcia skazania wynikającego z prawomocnej horyzontalnie części wyroku.

W oparciu o tak zbudowany zarzut sformułowany został wniosek kasacji o uchylenie punktu II sentencji zaskarżonego wyroku w części dotyczącej utrzymania w mocy rozstrzygnięcia zawartego w punkcie III sentencji wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt V K (...) oraz o uchylenie punktu III wyroku Sądu *meriti* w przedmiocie umorzenia postępowania w części dotyczącej orzeczenia przepadku korzyści majątkowej i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zarzut sformułowany przez skarżącego okazał się zasadny, a wniosek o uchylenie wyroku sądu odwoławczego w zaskarżonej części oraz wyroku Sądu Okręgowego w W. – w odniesieniu do punktu wskazanego w kasacji – zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Najwyższy nie podzielił koncepcji wyrażonej przez Sądy obu instancji w tej sprawie co do tego, że w toku prowadzenia ponownego postępowania pierwszoinstancyjnego w zakresie dotyczącym orzeczenia środka w postaci przepadku korzyści osiągniętej z przestępstwa, doszło do zatarcia skazania za to przestępstwo w związku z upływem okresu próby na jaki zostało warunkowo zawieszone wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej za to przestępstwo.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że przedmiotem procesu karnego jest kwestia odpowiedzialności prawnej za określony czyn przypisany sprawcy. Pojęcie odpowiedzialności prawnej ma ze swej natury charakter wieloaspektowy i składa się na nie cały szereg elementów. W procesie karnym sprowadza się ono w pierwszej kolejności do rozstrzygnięcia o następstwach materialnoprawnych wykazania oskarżonemu, że popełnił czyn zabroniony. Należą do nich wszystkie sankcje prawa karnego materialnego (kary, środki karne, środki kompensacyjne, środki probacyjne, środki zabezpieczające, odstąpienie od wykonania kary, środki poprawcze i wychowawcze). Uzupełnieniem są jeszcze innego rodzaju prawne skutki skazania, np. kwestia poniesienia kosztów sądowych czy decyzje dotyczące dowodów rzeczowych (por. S. Steinborn, *Prawomocność części orzeczenia w procesie karnym*, Warszawa 2011).

W sytuacji, gdy sąd odwoławczy uchyli wyrok jedynie w zakresie kary lub środka karnego, kompensacyjnego albo przepadku, a niekiedy także odnośnie do kwalifikacji prawnej, utrzymując jednocześnie w mocy orzeczenie o winie (a więc

i sprawstwie), to wówczas mamy do czynienia z tzw. horyzontalną prawomocnością części wyroku tworzącą względną prawomocność tego orzeczenia. W takim przypadku sąd w ponownym postępowaniu co do zasady jest związany rozstrzygnięciem w zakresie ustaleń faktycznych i wykładni prawa, a winien orzec tylko w uchylonej części, a więc w przedmiocie rozstrzygnięcia o karze lub w/w środkach albo przepadku osiągniętych korzyści. Jednak w świetle dyspozycji art. 442 § 1 zd. drugie k.p.k., także w odniesieniu do nieuchylonej części wyroku nie może być mowy o pełnej prawomocności, skoro nadal jednoznacznie dopuszczalne jest orzekanie również w szerszym zakresie wówczas, gdy w ponowionym postępowaniu ujawni się nieznana dotąd lub niezauważona, bądź zaistniała później okoliczność nakazująca uniewinnienie oskarżonego lub umorzenie postępowania (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., II KO 22/09, OSNKW 2009/11/98, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., III KK 293/11, OSNKW 2012/10/98, a także T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Artykuły 1-467, LEX, 2014, P. Hofmański, Horyzontalna prawomocność części wyroku w procesie karnym, Przegląd Sądowy 1998, nr 4, s. 3-21).

Niezależnie zatem od tego w jakiej części kształtującej karno-prawną odpowiedzialność oskarżonego orzeczenie dotyczące określonego czynu jego sprawcy zostanie uchylone, jeżeli w tej części przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, to w dalszym toku procesu przedmiotem orzekania jest nadal konkretny fragment odpowiedzialności karnej tego oskarżonego za ten czyn.

Trzeba wyrazić zdecydowane przekonanie co do tego, że walor prawomocności materialnej wywołującej trwałe skutki może uzyskać tylko takie orzeczenie, które rozstrzyga ostatecznie o przedmiocie tego postępowania karnego, a zatem *in concreto*, kończy postępowanie w kwestii całkowitej odpowiedzialności karnej oskarżonego w zakresie czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia.

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy, należy zauważyć, że mamy w niej do czynienia z opisaną wyżej sytuacją procesową pod postacią horyzontalnej prawomocności części orzeczenia. Sąd Apelacyjny w (...) orzekając poprzednio w tej sprawie wyrokiem z dnia 16 listopada 2010 r., sygn. akt AKa (...), uchylił

zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 października 2009 r., sygn. akt V K (...), w części dotyczącej uniewinnienia osk. M.B.C. od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. (tej części obecna kasacja nie dotyczy) oraz odnośnie przepadku równowartości korzyści majątkowej (art. 45 § 1 k.k.) osiągniętej z popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 18 §3 k.k. w zw. z 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Pozostałe rozstrzygnięcia dotyczące przypisanego czynu z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 18 §3 k.k. w zw. z 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. orzeczenie o winie, kwalifikacji prawnej, karze pozbawienia wolności i jej warunkowym zawieszeniu oraz grzywnie, przy uwzględnieniu zmian wprowadzonych przez sąd odwoławczy wyrokiem z dnia 16 listopada 2010 r., zostały w tym wyroku zaaprobowane.

Natomiast Sąd I instancji ponownie rozpoznający niniejszą sprawę uznał, że wobec upływu trzyletniego okresu próby i dalszych 6 miesięcy, podczas których nie zarządzono oskarżonemu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, doszło - stosownie do treści art. 76 § 1 k.k. - do jej zatarcia, wobec czego – zdaniem z kolei sądu odwoławczego – brak substratu skazania w postaci przypisanego przestępstwa, uniemożliwiał orzeczenie przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z jego popełnienia. Jednak, teza oparta na założeniu, że *„warunkiem koniecznym orzeczenia wobec sprawcy środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa, jest przypisanie sprawcy przestępstwa w warunkach umożliwiającym zastosowanie tego środka. Spełnienie tego warunku w stosunku do oskarżonego - wobec zatarcia skazania - nie było już możliwe”* – nie uwzględnia realiów sprawy. Sąd Apelacyjny nie dostrzegł, że osk. M.C. w toku tego postępowania przypisano już przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 18 §3 k.k. w zw. z 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a zatem warunki do orzeczenia przepadku korzyści majątkowej zostały spełnione.

Ponadto, odwołując się do treści art. 76 § 1 k.k., Sądy obu instancji pominęły normę zawartą w § 2 tego przepisu. Stanowi on wyraźnie, że do zatarcia skazania może dojść wyłącznie w wypadku wykonania wszystkich elementów składających

się na rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności karnej skazanego, a więc zatarcie skazania nie może nastąpić przed wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem wykonania orzeczonej grzywny, środka karnego, przepadku lub środka kompensacyjnego czy też środka zabezpieczającego, co oznacza, iż wolą ustawodawcy było limitowanie możliwości zatarcia skazania, także w sytuacji gdy upłynął już okres próby związany z orzeczoną karą oraz kolejne sześć miesięcy. Zatem, nie jest tak, że każdorazowo samo pomyślne zakończenie okresu próby oraz następnych 6 miesięcy - wymusza obligatoryjne zatarcie skazania.

Nie ulega wątpliwości, że rozwiązanie to normuje sytuację, kiedy wszystkie składniki rozstrzygnięcia uzyskały walor prawomocności, a wyrok został skierowany do wykonania. Natomiast, ze względów oczywistych zupełnie inny jest stan sprawy, w której nadal toczy się postępowanie mające ponownie rozstrzygnąć o jednym z elementów tej odpowiedzialności, zwłaszcza jeżeli orzeczenie w tym przedmiocie jest obligatoryjne w świetle przepisu prawa materialnego, a zarazem było już przedmiotem uwzględnionego w tej części środka odwoławczego. Zauważyć trzeba, że sam brak wykonania orzeczonego już przepadku korzyści osiągniętej z przestępstwa stanowi bez wątpienia przeszkodę do zatarcia całego skazania. Tym bardziej więc toczące się nadal postępowanie w przedmiocie orzeczenia tego przepadku musi być uznane za przeszkodę do przyjęcia, że całe skazanie już się zatarło zanim doszło do wydania prawomocnego orzeczenia w tym przedmiocie. To nie jest sytuacja analogiczna do upływu okresu przedawnienia, który stanowi rzeczywiście ujemną przesłankę procesową.

Zgodzić się zatem należało ze skarżącym co do tego, że w sytuacji, gdy prawomocność horyzontalna obejmuje rozstrzygnięcie o winie, kwalifikacji prawnej i części represji karnej, natomiast została wyłączona w odniesieniu do środka karnego albo kompensacyjnego lub przepadku osiągniętej korzyści majątkowej - tak jak ma to miejsce w tej sprawie – to nie mamy jeszcze do czynienia z wydaniem orzeczenia w przedmiocie całościowej karnoprawnej reakcji na czyn oskarżonego. Ewentualny upływ okresu próby określonego w nieuchylonej części wyroku dotyczącej przypisania winy i wymierzenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (oraz dalszych 6 miesięcy) nie

proceedzi do zatarcia skazania tym bardziej, że ponowione postępowanie nadal się toczyło się w tym okresie, a sam czyn zarzucany oskarżonemu nie uległ przedawnieniu.

Przyjęcie odmiennej koncepcji, a więc uznanie, że w takim układzie procesowym, dochodzi do zatarcia skazania, prowadziłoby do sytuacji, w której – w zakresie tego samego czynu – nie tylko część wyroku podległaby już wykonaniu, ale samo skazanie traktowane byłoby wręcz jako niebyłe, natomiast co do innej części tego samego wyroku – kształtującej inny element odpowiedzialności karnej sprawcy – w odniesieniu do tego samego czynu, postępowanie nadal pozostawałoby w biegu.

W konsekwencji, stwierdzić należy, że orzeczenie Sądu Apelacyjnego w (...), utrzymujące w mocy wyrok Sądu I instancji, zapadło w wyniku zaakceptowania nietrafnego przekonania Sądu Okręgowego w W. wyrażającego pogląd prawny, iż doszło do zatarcia skazania M.C. za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypisany mu wyrokiem tego ostatniego Sądu z dnia 21 października 2009 r. w sprawie sygn. akt V K (...). Następstwem tego poglądu było umorzenie postępowania przez Sąd I instancji w części dotyczącej orzeczenia o przepadku korzyści majątkowej w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, co miało niewątpliwie istotny wpływ na treść orzeczenia albowiem ostatecznie takiego przepadku nie orzeczono wobec osk. M.C.. Takie postąpienie rażąco naruszało prawo i spowodowało niezasadne umorzenie postępowania w zakresie przekazanym do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w W. uwzględni powyższe zapatrywania i rozstrzygnie z zastosowaniem obowiązujących przepisów.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.